

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 18 czerwca 2019 roku, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w sprawie z powództwa I. S. przeciwko K. D. o zapłatę:

1. zasądził od pozwanego K. D. na rzecz powódki I. S. kwotę 1.500 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 lipca 2018 roku do dnia zapłaty,
2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie,
3. nie obciążył powódki kosztami procesu,
4. wyrokowi w punkcie 1 nadał rygor natychmiastowej wykonalności.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła powódka, zaskarżając go w części tj. w zakresie punktu 2 wyroku oddalającego powództwo w pozostałym zakresie. Zaskarżonemu wyrokowi strona powodowa zarzuciła:

1. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia w postaci :

a) art. 233 § 1 w zw. z art. 246 i art. 328 § 2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, wysnucie wniosków sprzecznych z logiką oraz sprzeczne z przepisami prawa przejęcie za niekwestionowany i bezsporny fakt zawarcia umowy pożyczki pomiędzy stronami, a pomimo to ustalenie istnienia zakazów dowodowych i uznanie za niedopuszczalne przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków i przesłuchania stron w niniejszej sprawie na okoliczność faktu dokonania czynności prawnej pomiędzy stronami, podczas gdy sam fakt udzielenia pożyczki nie był nigdy kwestionowany przez pozwanego na etapie niniejszego postępowania, a nawet został przyznany w jego toku, co wskazał w uzasadnieniu Sąd I instancji, a w konsekwencji pominięcie dowodu ze spójnych, wiarygodnych i logicznych zeznań świadków oraz dowodu z przesłuchania stron, potwierdzających wersję powódki i oddalenie powództwa w zaskarżonej części,

b) art. 233 § 1 w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i wysnucie wniosków sprzecznych z logiką i doświadczeniem życiowym, tj. przyjęcie, że strona powodowa nie uprawdopodobniła zawarcia umowy pożyczki z pozwanym na kwotę 44.000 zł, podczas gdy powódka złożyła wydruki korespondencji smsowej pomiędzy stronami, których fakt prowadzenia i zawarte treści nigdy nie były kwestionowane przez pozwanego, a z których wynika przedmiotowa kwota, a także zapis dźwięku i stenogramy z rozmowy telefonicznej pomiędzy stronami, których fakt, treść, trwałość i autentyczność nie była kwestionowana przez pozwanego, a w której pozwany kilkakrotnie przyznawał, że pożyczał od powódki kwotę 44.000 zł i zobowiązywał się do jej zwrotu, a których nieuwzględnienie przez Sąd I instancji doprowadziło do oddalenia powództwa w zaskarżonej części,

c) art. 308 w zw. z art. 217 § 1 i art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie dowodu z innych dokumentów, zawierających zapis dźwięku (oraz ich stenogramów), pomimo faktu, że nie były one spóźnione, ani niedopuszczalne, nie powodowały zwłoki w postępowaniu i miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy,

d) art. 233 § 1 w zw. z art. 308, art. 217 § 2 i art. 328 § 2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i sprzeczne z stanem faktycznym przyjęcie w uzasadnieniu wyroku, iż złożony na drugiej rozprawie (w dniu 28 marca 2019 roku – a nie na ostatniej – jak wynika z uzasadnienia wyroku) dowód z innych dokumentów, zawierających dźwięk (oraz ich stenogramów) jest spóźniony i dlatego nie został uwzględniony przez Sąd I instancji, podczas gdy z ustnego uzasadnienia Sądu I instancji, złożonego na rozprawie w dniu 13 czerwca 2019 r. wynikało, że podstawą oddalenia przedmiotowego dowodu nie było jego spóźnienie, tylko uznanie go przez sąd za niedopuszczalny,

e) art. 233 § 1 w zw. z art. 229, art. 230 i art. 328 k.p.c. poprzez odmowę mocy dowodowej wydrukowi korespondencji smsowej stron z uwagi na brak autora wiadomości podczas gdy pozwany w swoich zeznaniach przyznał, że

przedmiotowa korespondencja stron miała miejsce i nie kwestionował faktu pisania tych smsów, o wskazanej treści z powódką,

f) art. 233 § 1 w zw. z art. 328 k.p.c. poprzez odmowę mocy dowodowej dowodom z dokumentów w postaci umów kredytowych oraz niewypowiedzenie się w zakresie dowodów z rachunków i faktur złożonych przez powódkę podczas gdy uwiarygodniają one podnoszone przez powódkę twierdzenia, zarówno w zakresie chronologii zdarzeń, jak i faktu ich dokonania, a także współgrają z zeznaniami złożonymi przez pozwanego i świadków – H. M., I. M. i E. W. na rozprawie w dniu 28 marca 2019 roku,

g) art. 233 § 1 w zw. z art. 299 i art. 328 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i sprzeczne z logiką pominięcie dowodu z przesłuchania stron z uwagi na zakazy dowodowe, podczas gdy już na etapie formułowania tezy dowodowej dowodu z przesłuchania stron, Sąd I instancji podkreślił, że dowód ten będzie przeprowadzony na okoliczności zmierzające do zawarcia umowy stron i czynności je poprzedzające, a nie na okoliczność faktu dokonania czynności prawnej, co w konsekwencji doprowadziło do nieuprawnionego pominięcia dowodu z zeznań stron,

h) art. 244 § 1 i art. 245 w zw. z art. 217 § 1 i 2 i art. 227 k.p.c. poprzez nieuzasadnione pominięcie na rozprawie w dniu 13 czerwca 2019 roku dowodów z dokumentów w postaci zeznań pozwanego, M. D. (1) i Ł. K. w postępowaniu przygotowawczym, prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową Ł. w Ł. (sygn. akt: PR 2 Ds. (...)2018), jako spóźnionych, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy pomimo tego, że strona nie zgłosiła ich we właściwym czasie z uwagi na inne wyjątkowe okoliczności, tj. możliwość dostosowania swoich zeznań przez pozwanego w niniejszym postępowaniu do treści zeznań złożonych w postępowaniu karnym,

i) art. 233 § 1 w zw. z art. 228 § 2 i art. 328 k.p.c. poprzez powoływanie się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na „rzekomą pożyczkę” udzieloną przez powódkę siostrze pozwanego – M. D. (2) – podczas gdy w tym przedmiocie, na etapie wydawania zaskarżonego Wyroku istniał już prawomocny nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w którym należność żądana przez powódkę została zasądzona na jej rzecz od pozwanej M. D. (1), co było podnoszone na rozprawie w dniu 13 czerwca 2019 roku, a także o czym Sąd I instancji wiedział z urzędu,

j) art. 233 § 1 w zw. z art. 229 i art. 328 k.p.c. poprzez przyjęcie w uzasadnieniu, że dokumenty w postaci zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa oraz wezwanie pozwanego do zapłaty nie zostały opatrzone dowodami nadania, podczas gdy zostały one przyznane przez pozwanego jak choćby przez udzielenie odpowiedzi na przedmiotowe wezwanie, czy złożenie zeznań w postępowaniu przygotowawczym,

k) art. 233 § 1 w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez błędne i sprzeczne z zebraniem materiałem dowodowym ustalenie stanu faktycznego sprawy i przyjęcie, że powódka pożyczyła pozwanemu 5.500 zł podczas gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, że kwota ta wynosiła 44.000 zł, z czego pozwany zwrócił powódce kwotę 4.000 zł,

2. obrazę przepisów prawa materialnego, tj.:

a) art. 720 § 2 w zw. z art. 77² k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie braku zachowania formy dokumentowej umowy pożyczki zawartej przez strony procesu, podczas gdy do jej zachowania wystarczy oświadczenie woli w postaci dokumentu złożone w sposób umożliwiający ustalenie osoby składającej oświadczenie, które to oświadczenie zostało załączone przez powódkę w charakterze dowodów z dokumentów – korespondencji smsowej stron oraz zapisu dźwięku (oraz stenogramów) z rozmowy telefonicznej,

b) art. 77³ k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nieuznanie dowodu z innego dokumentu w postaci zapisu dźwięku rozmowy telefonicznej stron (wraz z stenogramami) oraz treści korespondencji smsowej jako nośnika informacji umożliwiającego zapoznanie się z jego treścią, podczas gdy dokumenty te wypełniają przesłanki ustawowe do takiego ich zakwalifikowania,

c) art. 74 § 2 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie wystąpienia zakazu dowodowego w postaci dowodu z zeznań świadków i przesłuchani stron wobec braku przesłanek wyłączających zakaz, podczas gdy fakt dokonania

czynności prawnej został przyznany przez pozwanego, a także uprawdopodobniony za pomocą dokumentów w postaci zapisu dźwięku rozmowy telefonicznej stron (wraz ze stenogramami) oraz treści korespondencji smsowej.

W konkluzji powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie punktu 2 poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 38.500 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Ewentualnie wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji. Nadto wniosła o nieobciążanie jej kosztami postępowania na zasadzie art. 102 k.p.c.

Dodatkowo na zasadzie art. 380 k.p.c. wniosła o rozpoznanie postanowień Sądu I instancji zapadłych na rozprawie w dniu 13 czerwca 2019 roku, niepodlegających zaskarżeniu, a mających wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, tj.:

- a) postanowienia w przedmiocie oddalenia dowodu z innego dokumentu w postaci zapisu dźwięku rozmowy telefonicznej stron (wraz ze stenogramami),
- b) postanowienia w przedmiocie oddalenia dowodu z dokumentów w postaci zeznań złożonych przez pozwanego, M. D. (1) i Ł. K. w postępowaniu przygotowawczym (sygn. akt PR 2 Ds. (...).2018),
- c) postanowienia w przedmiocie dopuszczenia dowodu z przesłuchania stron na okoliczność ustaleń co do zawarcia umowy.

Wniosła również o przeprowadzenie dowodów zgłoszonych na etapie postępowania przed Sądem I instancji, których nie przeprowadzono i co do których Sąd I instancji się nie odniósł, w tym w szczególności:

- a) dowodu z innego dokumentu w postaci zapisu dźwięku rozmowy telefonicznej stron i stenogramów z tej rozmowy (na okoliczność: wręczenia pozwanemu przez powódkę kwoty 44.000 zł tytułem pożyczki, rozliczeń stron, zapewniania powódki przez pozwanego o zwrocie pieniędzy),
- b) dowodów z dokumentów w postaci zeznań złożonych przez pozwanego, M. D. (3) i Ł. K. w postępowaniu przygotowawczym, sygn. akt: PR 2 Ds. (...).2018 (na okoliczność: treści zeznań/wyjaśnień złożonych w tym postępowaniu, ich sprzeczności z treścią nagrania złożonego na rozprawie w dniu 28 marca 2019 roku oraz sprzeczności z zeznaniami złożonymi w niniejszym postępowaniu, co przesądza o braku wiarygodności zeznań pozwanego w zakresie kwoty pożyczki udzielonej przez powódkę),
- c) dowodów z dokumentów w postaci złożonych na rozprawie w dniu 13 czerwca 2019 roku faktur Vat, rachunków i potwierdzeń przelewów (na okoliczność: potwierdzenia zeznań świadków, że remont domu powódki został przeprowadzony z pieniędzy jej partnera i w czasie, kiedy ta była już pozbawiona dostępu do pożyczki udzielonej),
- d) dowodów z przesłuchania stron i zeznań świadków (na okoliczności wskazane w pozwie, wraz z rozszerzonym wnioskiem o przesłuchanie także pozwanego).

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie od kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako niezasadna podlega oddaleniu.

Mimo obszerności środka odwoławczego oraz wielości zgłoszonych w jego treści skonkretyzowanych zarzutów, nie sposób podzielić zapatrywań skarżącej co do rzekomych błędów, wadliwości i uchybień zaistniałych na etapie postępowania pierwszo-instancyjnego. Kontrolowany wyrok jest bowiem prawidłowy i odpowiada prawu. Sąd Rejonowy wyjaśnił wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, właściwie ocenił zebrany materiał dowodowy oraz dokonał na jego podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych i właściwej subsumpcji prawnej. Sąd Okręgowy podziela te ustalenia i przyjmuje za własne, zatem nie zachodzi potrzeba ich szczegółowego powtarzania.

Zaskarżone rozstrzygnięcie wydane zostało również w następstwie prawidłowo zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Żaden z wywiedzionych w treści apelacji powódki zarzutów nie mógł zostać uznany za skuteczny. W szczególności za chybiony należało uznać zarzut naruszenia przepisów art. 244 § 1 k.p.c., art. 245 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 229 k.p.c., art. 299 k.p.c., art. 230 k.p.c. i art. 308 k.p.c. w zw. z art. 217 § 1 i 2 k.p.c. przez oddalenie wniosków dowodowych.

Oddalone postanowienia Sądu Rejonowego wydane na rozprawie w dniu 13 czerwca 2019 roku są postanowieniami niezaskarżalnymi w drodze zażalenia - nie są one bowiem postanowieniami kończącymi postępowanie w sprawie, ani postanowieniami wymienionymi enumeratywnie w treści art. 394 § 1 k.p.c., ani też nie podlegają zaskarżeniu na podstawie przepisów szczególnych. Niezaskarżalność powyższych postanowień Sądu I instancji nie oznacza jednak, że z chwilą ich ogłoszenia stają się one prawomocne. Zgodnie bowiem z treścią art. 363 § 2 k.p.c. mimo niedopuszczalności odrębnego zaskarżenia, nie stają się prawomocne postanowienia podlegające rozpoznaniu przez sąd drugiej instancji, gdy sąd ten rozpoznaje sprawę, w której je wydano.

Podstawą prawną badania przez Sąd Odwoławczy zasadności niezaskarżalnych postanowień Sądu I instancji wydanych przed wydaniem wyroku

w ramach tzw. uprzedniej kontroli prawidłowości orzeczenia jest przepis art. 380 k.p.c. Zgodnie z jego treścią sąd drugiej instancji, na wniosek strony, rozpoznaje również te postanowienia sądu pierwszej instancji, które nie podlegały zaskarżeniu

w drodze zażalenia, a miały wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Dopuszczalność kontroli niezaskarżalnych postanowień Sądu I instancji przez Sąd Odwoławczy w trybie art. 380 k.p.c. znajduje potwierdzenie w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego, który wskazuje, że „warunkiem takiej kontroli niezaskarżalnego postanowienia, które miało wpływ na wynik sprawy, jest zamieszczenie stosownego wniosku w środku odwoławczym skierowanym przeciwko postanowieniu podlegającemu zaskarżeniu zażaleniem” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2014 r., II UZ 63/13, LEX nr 1418894). Dla możliwości przeprowadzenia kontroli instancyjnej niezaskarżalnych postanowień Sądu I instancji ustawa przewiduje jeszcze jedną dodatkową przesłankę. Zgodnie bowiem z art. 162 zd. 2. k.p.c. warunkiem dopuszczalności powoływania się przez stronę na uchybienia Sądu I instancji przepisom postępowania jest zwrócenie temu Sądowi uwagi na te uchybienia poprzez wniesienie o wpisanie stosowego zastrzeżenia do protokołu. Termin do złożenia tego rodzaju zastrzeżenia dla obecnych na nim stron kończy się wraz z zakończeniem posiedzenia lub też dla nieobecnych - kończy się z zakończeniem najbliższego posiedzenia. Niezłożenie tego zastrzeżenia wyklucza natomiast możliwość późniejszego powoływania się w środkach zaskarżenia lub środkach odwoławczych na powstałe uchybienia procesowe, z wyjątkiem uchybień, które sąd powinien wziąć pod rozwagę z urzędu (powodujących nieważność postępowania) albo w wypadku braku zgłoszenia zastrzeżenia z przyczyn niezawinionych przez stronę. Brak winy musi być jednak uprawdopodobniony (uchwała SN z dnia 27 października 2005 r., III CZP 55/05, OSNC 2006, Nr 9, poz. 144, wyrok SN z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 237/06, Biul. SN 2006, Nr 11, poz. 17).

Odnosząc powyższe uwagi na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że apelacja w swojej treści zawiera stosowny wniosek, o którym stanowi art. 380 k.p.c. Pełnomocnik skarżącego w toku postępowania przed Sądem Rejonowym zwrócił temu Sądowi w trybie art. 162 k.p.c. uwagi na uchybienie polegające na oddaleniu wniosków dowodowych o dopuszczenie dowodów z nagrań oraz stenogramu, z dokumentów złożonych przez pełnomocnika powódki, przesłuchania stron na okoliczność ustaleń co do zawarcia umowy oraz z dokumentu w postaci protokołów zeznań świadków w postępowaniu karnym poprzez wniesienie o wpisanie stosowego zastrzeżenia do protokołu.

Odnosząc się do tych wniosków dowodowych skarżącej, należy wskazać, że Sąd Okręgowy również nie znalazł podstaw do ich uwzględnienia. Powódka bowiem nie przedstawiała zawarcia umowy pożyczki w formie dokumentowej, co wynika bezpośrednio z treści przepisu art. 720 k.c. Jak słusznie zauważył Sąd I Instancji skoro powódka nie zachowała ustawowo przewidzianej formy umowy to nie można w sprawie było dopuścić dowodu z zeznań świadków lub z

przesłuchania stron na fakt dokonania czynności. Wbrew zatem stanowisku skarżącej Sąd Rejonowy zasadnie oddalił podnoszone przez nią wnioski dowodowe, które jako niedopuszczalne zmierzały jedynie przedłużenie postępowania.

Odnosząc się zaś do wniosku powódki o przeprowadzenie dowodów wskazanych w treści apelacji należy wskazać, iż Sąd Okręgowy na podstawie art. 381 k.p.c. uznał je za zbędne, bowiem nie wnoszą one nic do sprawy. Sąd Odwoławczy popiera w całości w tym zakresie stanowisko Sądu Rejonowego, bowiem dowód z zeznań stron i świadków jest niedopuszczalny, zaś pozostałe dowody były spóźnione. Powódka w toku całego postępowania była bowiem reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, a zatem już na etapie wniesienia pozwu winna dołączyć do niego wszelkie dowody na poparcie swoich twierdzeń. Skoro wskazane dowody istniały już w dacie składania pozwu, to Sąd Okręgowy nie może niejako „sanować” jej uchybień i zaniedbań popełnionych przez powódkę, korzystająca z profesjonalnego pełnomocnika.

Wobec powyższych twierdzeń Sąd Okręgowy pominął dowody zgłoszone przez powódkę w apelacji, dlatego nie stanowiły one podstawy ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Okręgowy, ani nie podlegały ocenie w zakresie rozważań prawnych.

Wbrew zapatrywaniom skarżącej, Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej, zgodnej z dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c., oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w oparciu o którą wyprowadził również słuszne wnioski jurydyczne w zakresie przepisów kodeksu cywilnego regulujących kwestię udzielenia pożyczki. Swoje stanowisko zaś wyczerpująco i przekonująco uzasadnił.

Tym samym za chybiony należało uznać podniesiony w apelacji powoda zarzut naruszenia przez Sąd I instancji dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. i art. 328 k.p.c.

Sąd Okręgowy w pełni podziela bowiem w tej kwestii stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 7 stycznia 2010 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II UK 148/09 opubl. w LEX nr 577847, zgodnie z którym zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może znaleźć zastosowanie w tych wyjątkowych sytuacjach, w których treść uzasadnienia orzeczenia Sądu I Instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wywodu, który doprowadził do wydania orzeczenia, a to dlatego, że sposób sporządzenia uzasadnienia orzeczenia z natury rzeczy nie ma wpływu na wynik sprawy jako, że uzasadnienie wyraża jedynie motywy wcześniej podjętego rozstrzygnięcia. Taka sytuacja w realiach niniejszej sprawy nie ma zaś miejsca. Pisemne motywy zaskarżonego orzeczenia przedłożone przez Sąd Rejonowy dostatecznie spełniają funkcję przypisaną przez ustawę temu dokumentowi sprawozdawczemu, umożliwiając odtworzenie rozumowania sądu orzekającego, które znalazło wyraz w sentencji zapadłego orzeczenia. Wszystkie dowody Sąd Rejonowy szczegółowo omówił, ocenił ich wiarygodność i odniósł do ustalonych faktów, a także wskazał przyczyny, które legły u podstaw oddalenia wniosków dowodowych strony powodowej. Powyższe umożliwia dokonanie kontroli instancyjnej zaskarżonego postanowienia.

Nietrafny jest również zarzut naruszenia art. art. 233 k.p.c. Zgodnie z dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Przywołany przepis statuuje zasadę swobodnej oceny dowodów, która stanowi jeden z przejawów niezawisłości sędziowskiej. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem sądu jest dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby

w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie sądu, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych związków przyczynowo-skutkowych, przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Wobec tego dla skuteczności zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. nie jest wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Skarżący powinien przy tym wskazać, jakie kryteria oceny zostały naruszone przez sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im taką moc przyznając (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, Lex nr 52753, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 2005 r., III CK 3/05, Lex nr 180925).

Sąd Okręgowy podziela przedstawione powyżej poglądy stanowiące ugruntowany dorobek judykatury. Wbrew twierdzeniom apelującej w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji. Skarżąca nie przedstawiła argumentów, które podważałyby prawidłowość poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń jak i zaskarżonego rozstrzygnięcia. Zważyć należy, iż Sąd rozstrzygając w przedmiocie niniejszej sprawy oparł się na warunkach zawarcia ustanej umowy pożyczki z uwagi na udzielenie pożyczki w wysokości powyżej 1.000 zł. Jak wynika bowiem z warunków umowy określonych w art. 720 k.c., umowa pożyczki, której wartość przekracza tysiąc złotych, wymaga zachowania formy dokumentowej. Takiego działania skarżącej zabrakło w rozpoznawanej sprawie. Bowiem skarżąca udzielając pożyczki nie zachowała formy dokumentowej, lecz ustnej. Zatem nie mogła skutecznie powoływać się na dowody z zeznań świadków czy przesłuchania stron dla udowodnienia faktu zawarcia umowy w wysokości określonej pozwem. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy opierając się na całokształcie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach, uznał, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił, że udowodnione zostało jedynie udzielenie pozwanemu pożyczki w kwocie 5.500 zł, co przyznał pozwany.

W kontekście powyższego kierowane pod adresem Sądu Rejonowego zarzuty apelującej są całkowicie bezpodstawne i noszą jedynie znamiona polemiki ze stanowiskiem Sądu Rejonowego. W tym stanie rzeczy nie ma żadnych podstaw, by kwestionować postępowanie dowodowe przeprowadzone przez Sąd Rejonowy i poczynione na tej podstawie ustalenia faktyczne.

Przechodząc do pozostałych zarzutów apelacji dotyczących naruszenia prawa materialnego, wskazać należy, że sprowadzają się one do podważenia stanowiska Sądu I instancji, wedle którego powódka nie udowodniła wysokości dochodzonego roszczenia. W ocenie skarżącej z takim stanowiskiem Sądu I instancji nie można się zgodzić, albowiem w przedmiotowym postępowaniu nie zostały wyjaśnione wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Zdaniem strony apelującej zebrany w sprawie materiał dowodowy prowadził do poczynienia ustaleń, iż w przedmiotowej sprawie doszło do zawarcia umowy pożyczki we wnioskowanej wysokości. Bowiem jak twierdzi powódka udowodniła to składając korespondencję smsową oraz zapis dźwięku z rozmowy telefonicznej. Jednakże powyższe dowody nie były wystarczające do potwierdzenia jej wersji, bowiem pozwany zaprzeczył, aby zaciągał od powódki roszczenie w takiej wysokości. Nadto powyższe dowody zostały uznane za spóźnione. Skoro pozwany zaprzeczył twierdzeniom pozwanej to wbrew przewidzianemu w 74 § 2 k.c. wyjątkowi Sąd nie mógł dopuścić dowodów z zeznań świadków czy przesłuchania stron na tę okoliczność. Skoro zatem strony nie zachowały formy przewidzianej kodeksowo, a strona powoda nie przedstawiła żadanego dokumentu uprawniającego do istnienia powołanej umowy, to nie może powoływać się na błędne zastosowanie przepisów przez Sąd Rejonowy.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności wskazać należy, iż w realiach niniejszej sprawy nie było żadnych przeszkód, by powódka jako strona inicjująca spór wykazała dowody na odparcie twierdzeń strony przeciwnej, a tym samym wykazała wszystkie dowody na poparcie swoich twierdzeń. Zatem nie wywiązała się z ciężącego na niej obowiązku

wynikającego z art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. Dlatego też również zarzuty materialne należało uznać za nieuzasadnione, gdyż Sąd Rejonowy orzeczeniu końcowym prawidłowo zastosował wynikające z nich wymogi.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy uznał, iż apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego, a tym samym jako bezzasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego, Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c., nie znajdując w przedmiotowej sprawie podstaw do zastosowania dobrodziejstwa przewidzianego w art. 102 k.p.c. Mając zatem na uwadze, iż apelująca przegrała proces, a pozwany K. D. poniósł koszty związane z udziałem w postępowaniu apelacyjnym, należało zwrócić mu żądane koszty. Na koszty procesu w przedmiotowej sprawie składał się wyłącznie koszt zastępstwa procesowego strony pozwanej, w osobie adwokata, ustalony na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 i § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 z późn. zm.).